

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 30 του Γενναίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ Όδου Οικονόμου: άριθ. 4 — ΑΡΙΘ. 133

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ό κατάλογος του άρθρου μου "Ενωση θά πη δ ύ ν α μη του δημοσιεμένου στο Ν ο υ μ α, όπου άράδιαζα έναν ένανε τους δικούς μας, σωστός δέ βγαίνει. Άναγκάστηκα να σήσω κάμποσα όνόματα, γιατί μου γράφουνε από την Άθήνα για μερικούς που τους είχα βάλει μαζί με τους άλλους, πως ό τάδες κι ό τάδες κι ό τάδες «είναι τελειόφοιτοι της φιλολογίας, δίνουνε σήμερα άβριο εξέταση, κι αν τους τυπώσουμε τα όνόματά τους, τ'ό ίδιο σά να λέγαμε στους δασκάλους: Χτυπήστε τους!» Και τ'ό γράμμα ξακολουθεί: «Δέν ξέρετε τί γίνεται δώ. Σπιούντοι του *** και του *** έχουνε λυσσάξει να μάθουνε ποιό φοιτητές της φιλολογίας πηγαίνουνε στο γραφείο του Ν ο υ μ α. Κι άλλα πολλά.»

Τέτοια πράματα, εγώ πάντα δυσκολεύομαι να τ'ά πιστέψω, δηλαδή πως πάνε καθηγητάδες και μαντατουρέβουνε τους νέους, έπειτα πως δέν τους δίνουνε δίπλωμα, όσο κι αν τάξιζουνε οι νέοι, έπειδή και στο γλωσσικό τ'ό ζήτημα δέν έχουνε τίς ίδιες ιδέες. "Αν είναι ψέματα, θά τ'ό δούμε, γιατί αν είναι, οι κύριοι *** και *** δέν μπορεί να καταλάβουνε πως γι' άφτους ό λόγος, και δέ θά κάμουνε τίποτις που να μάς δείξη πως καταλάβαινε περίφημα, δέ θά θυμώσουνε, δέ θά φωνάζουνε, δέ θά στοχαστούνε από γόδική τους καμιά συκοφαντία έναντίο μου ή έναντίο του Ν ο υ μ α, όπου τ'ά γράφω.

"Αν είναι όμως αλήθεια, τότες ρωτώ.

Ρωτώ τί γίνεται στις φλέβες μας μέσα τ'ό αίμα του Είκοσι Ένα. Ρωτώ αν καταντήταμε σκλάβοι, ρωτώ αν ξεχάσαμε τί θά πη λευτεριά. Ρωτώ αν είναι άφτά φερσίματα που τ'ά σηκώνει τ'ό χόμα τ'ό ελληνικό. Ρωτώ αν υπάρχει κοινή γνώμη. "Αν υπάρχει, χρέος της απαραίτητο να τους στιγματίση, να τους κατηρησιάση, τους προδοτες. Τ'ό κάμωμά τους και μονάχο του είναι άρνηση της Ελλάδας. "Η Ελλάδα έμαθε στον κόσμο να σέβεται τ'ό δίκιο, κι άφτοί, δυνατοί άφου είναι καθηγητάδες, κατασκοπέβουνε και χτυπούνε αδύναμα παιδιά, που αντίσταση δέν έχουνε. Τί μιλούνε για τ'η Ρουσία και για τους Ρούσσους; Σηκώθηκε στη Ρουσία ό λαός, ενώ τέτοιοι άνθρωποι χειρότερα

κάνουνε από τσάρους, άφου τ'ά κάνουνε σε βασιλείο ανεξάρτητο, κι ως τόσο φοβούμαι μήπως και δέν τους λείει τίποτα κανένας, μήπως κ'ήρουχα τους άφίνουνε να ξακολουθούνε τ'ην άτιμη δουλειά. ειδημή δέ θά τολμούτανε για βέβαιο. Συφέρο δέν είναι κανένος τέτοια ήθη, τέτοια κακοήθεια. Συφέρο τους μήτε άφτωνώνε δέν είναι, γιατί άβριο να πάθουνε τ'ά ίδια, τί θά πούνε; Πρέπει όμως κανείς και για τόν

τόπο του και για τ'ό καλό τ'όνομα του τόπου, να μην παραδέχεται, ρητά να καταδικάζη και να μπουδίξη τρόπους που είναι τρόποι της ντροπής. Τί Ρούσσοι και τί τσάρκι και τί τσαροκρατία; Έδώ έχουμε μιá—κρατία, πιδ βάρβαρη άκόμα και δέ γίνεται να τ'ην έχουμε στην Ελλάδα.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΟΥ ΕΒΡΙΠΙΔΗ Ο ΚΥΚΛΩΠΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΙΑΙΝΟΣ, γέρος φαλακρός και μικρούλης.
ΧΟΡΟΣ ΣΑΤΤΡΟΙ
ΔΥΣΣΕΑΣ
ΚΥΚΛΩΠΑΣ, γίγαντας μ' ένα μάτι.

"Η σκηνή στη Σικελία.

ΣΙΑΙΝΟΣ

"Αχ Βάκχε μου, γι'ά σένα τί τραβώ και τ'όρα κι όταν έβρουν νίξ μ' ίσο κορμί σαν κυπαρίσσι! Πρώτα, θυμάσαι, τ'ότ' ή "Ηρα σά σε λώλανε και ξέκοψε άπ' τ'η Νερκίδα τ'η νταντ'ά σου στερνά σαν πολεμούσες τους Γιγάντους, κι' εγώ στη μάχη σάθηκα κοντά σου και τ'ου Γκελάδου τ'ου σπασα στη μέση με τ'ην πάλια τ'ην ασπίδα και σ' τόν σκότωσα. (... Μά για σ'ταθείτε, μήπως όνειρέθηκα; Τί λές πως όνειρέθηκα; Ρώτα και τόν μπάρμπα μου τόν ψέστη). Και τ'όρα να! χειρότερα μου βγήκαν στο κεφάλι. Γιατί έστειλε ή κλήη σου ή "Ηρα πάλι κλέφτες από τ'ην Καλαβρία και σ' άρπαξαν ως σ'τα θονά τους, κι' εγώ άμα σ' άκουσα, καιρό δέ γανω παρά πηδάω μέσ' σ'τα κείνη με τ'ά Σατυρόπουλα και τρέγω να σε βρω. Έτσι στην πρώτη κλησιμένος κυβερνούσα τ'ό διπλόλαμνο σκαφίδι και σε ζητούσα, άφεντουδάκι μου, και τ'ά παιδιά με τ'ά κουπιά τους δώσ' του σήκωναν άφρους χτυπώντας τ'ό γαλάζο κύμα. Σά φτάσαμ' όμως στο Καβομαλιά, να! μάς πλακώνει μιá φουρτούνη που μάς έρρηξε ως εδώ σ' έτούτα τ'ά Σικελικά κατασάβραχα, που

κατοικούνε σ' έρημες σπηλιές άνθρωπαράχοι Κύκλωπες, σπέρμα μονόματου τ'ου Ποσειδώνη. Ένας τους, ό Πολύφημος που λέν, μάς τσάκωσε κι' εδώ μάς έχει σκλάβους. Κι' άντίς τραγούδια και χορούς, βόσκουμε τ'όρα τ'ά κοπάδια τ'ου πανθηματισμένου Κύκλωπα. Και τ'όρα τ'ά παιδιά μου βόσκουν στις πλαγιές σ' άρνιά—άχ τ' άρνάκια μου!—κι' εγώ ό καφούλης πρέπει να γιομίζω εδώ τις γούρνες, και πρέπει να σαρώνω άφτή τ'η διαβολότρουπα μ' έτούτο τ'ό καμάκι, για να μ' βόσει δέ σε παστρικά σπηλιά ό κύρ Κύκλωπας ό νοικοκύρης και τ' άρνιά του. Μά κοίτα! Να τα εκεί τ'ά Σατυρόπουλα που βόσκουν τ'ά κοπάδια. "Αχ που μου καταντήτατε! Δέ μου χοροπηδάτε τ'όρα σαν και τότες, σά μου κοπιάζατε στονπί στον πύργο σ'η Μολόχα με τ'ό Βάκχε άγκυκαλιασμένοι, και με λαγούτα και τσακίσματα μου σάρινατε τόν καλαματιανό.

("Έρχουνται οι Σάττροι με τ'ά κοπάδια τους.)

ΧΟΡΟΣ

ΓΥΡΟΣ

Που μου τρέχετε, άφέντρες μου,
που μου πάτε, νοκόνες,
κάτω εκεί στους γκορεμούς;
Έδώ χει στρούγγα άπάνεμη,
εδώ χλωρό χορτάρι,
εδώ νεράκι κρούσταλλο
π' άπ' όρθοβράχια σιάζουν.
Άκούτε με τί χάρη
τ' άρνάκια σας βελάζουν;